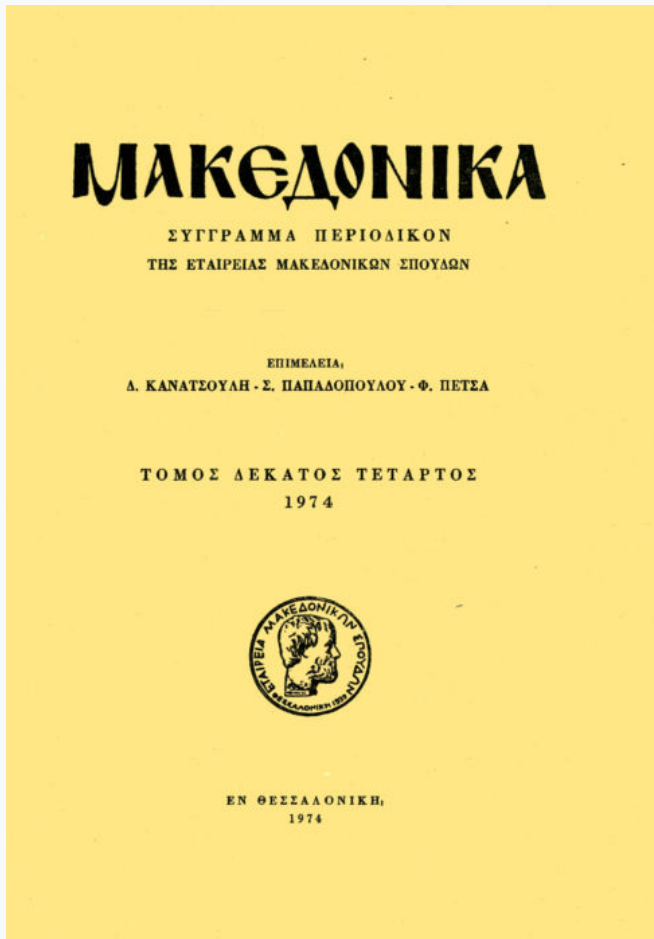

Μακεδονικά

Τόμ. 14, Αρ. 1 (1974)

Κωνσταντίνου Ε. Σιαμpanοπούλου, Αιανή
(ιστορία, τοπογραφία, αρχαιολογία)

Δ. Κανατσούλης

doi: [10.12681/makedonika.599](https://doi.org/10.12681/makedonika.599)

Copyright © 2015, Δ. Κανατσούλης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κανατσούλης Δ. (1974). Κωνσταντίνου Ε. Σιαμpanοπούλου, Αιανή (ιστορία, τοπογραφία, αρχαιολογία). *Μακεδονικά*, 14(1), 441-443. <https://doi.org/10.12681/makedonika.599>

δτι ἡ ἑλληνικὴ δὲν ἦλθεν ἔτοιμη ἀπ' ἑξῶ, σάν ἕνας κλάδος ἀπὸ ἑνιαῖο κορμὸ Ἰνδοευρωπαϊκὸ, ἀλλὰ διαμορφώθηκε στὴν ἴδια τὴν 'Ελλάδα'.

Ὁ ἴδιος Ivan Rudić στὴν ἀνακοίνωσή του, πὸ ἀκολουθεῖ (σ. 259 κ.ἑ.) σημειώνει κοινὰ στοιχεῖα στὴ θρησκεία καὶ τοὺς μύθους τῶν 'Ελλήνων, τῶν «Ἰλλυριῶν», τῶν Μακεδόνων, τῶν Ρωμαίων κ.ο.κ. Σωστὰ τὰ λέει γιὰ τοὺς Μακεδόνες, πρέπει ὁμως ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐννοῖ Ἡπειρώτες συχνὰ ἐκεῖ πὸ διαβάζει «Ἰλλυριοὺς». Γιατὶ ὁ Κάδμος καὶ ἡ Ἀρμονία, οἱ Ἐγγελάνες κ.ἄ. εἶναι ἑλληνοηπειρώτικα μᾶλλον παρά ἰλλυρικὰ θέματα. Ὁ γερμανικὸς «πανίλλυρισμός», φαίνεται, δὲν ξεριζώνεται εὐκόλα, μολοντὶ λίγο πῶ πάνω ὁ ἴδιος ὁ Rudić τὸν ἄνομασε «the long-since abandoned 'illyrian theory'» (σ. 255).

Ὁ ἀνασκαφεὺς τοῦ νεολιθικοῦ συνοικισμοῦ τῶν Σιταγρῶν τῆς Δράμας Colin Renfrew πρωτοτυπεῖ μὲ τὴν ἀνακοίνωσή του (σ. 263 κ.ἑ.) ἀνεβάζοντας κατὰ χιλιετηρίδες τὸ πιθανὸ πέρασμα τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς γλώσσας στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Εὐρώπη, κατὰ τὸ σχῆμα πὸ ἀποτύπωσε ὁ J. G. D. Clark γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ νεολιθικοῦ πολιτισμοῦ τῶν παραγῶν τῆς τροφῆς (ἐν ἀκτιθεσεὶ πρὸς τοὺς κυνηγοὺς καὶ συλλέκτες τῆς τροφῆς) ἀπὸ τὴν 7ῃ χιλιετηρίδα καὶ ἐξῆς (εἰκ. 5). Πιθανολογεῖ δηλαδὴ ὅτι μαζὶ μὲ τοὺς πρῶτους γεωργοκτηνοτρόφους ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ τὰ «Ἰνδοευρωπαϊκά». Ὅχι λοιπὸν ἀπὸ Βορρᾶ, ἀλλὰ «ex oriente» θέλει τοὺς Ἑλληνες, ὅπως καὶ ὁ D. French.

Συνομιζοντας τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Συμποσίου ὁ R. A. Crossland συγκεντρώνει τὰ σημεῖα συμφωνίας καὶ προδιαγράφει τὸ μέλλον (σ. 343 κ.ἑ.).

Περὶσσότεροι συμφώνησαν στὴν ἰδέα ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διαμορφώθηκε στὶς διαλέκτους τῶν ἱστορικῶν χρόνων μέσα στὸν ἑλληνικὸ χῶρο καὶ μᾶλλον ἀργά, μετὰ τὸ 2.000 π.Χ., ἂν ὄχι πολὺ ἀργότερα.

Ἀνάλογη πρὸς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θέματος τῆς προελεύσεως τῶν Ἑλλήνων θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ ἀνασκαμικὴ δραστηριότητα στοὺς προϊστορικοὺς συνοικισμοὺς τῆς Βορείου Ἑλλάδος.

ΦΩΤΙΟΣ Μ. ΠΕΤΣΑΣ

Κωνσταντίνου Ε. Σιαμπανοπούλου, Αἰανὴ (ἱστορία, τοπογραφία, ἀρχαιολογία), Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 488.

Εἶναι πολὺ ἀξιέπαινος ἡ προσπάθεια μερικῶν λειτουργῶν τῆς Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως, οἱ ὁποῖοι παρὰ τὸ ἐπίπονον καὶ πολυσχιδὲς ἔργον τῶν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς ὑπαίθρου ἐπιδίδονται μὲ ζῆλον καὶ ἀγάπην εἰς ἱστορικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς μελέτας τοῦ τόπου, ἐνθα ὑπηρετοῦν, συμβάλλοντες οὕτω καὶ διευκολύνοντες τοὺς εἰδικὸς ἐρευνητὰς καὶ προσφέροντες συνάμα ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὸν τόπον. Μία τοιαύτη μελέτη εἶναι καὶ τὸ προσφάτως δημοσιευθὲν βιβλίον τοῦ κ. Κ. Σιαμπανοπούλου «Αἰανή». Ὁ κ. Σιαμπανόπουλος ὑπηρετήσεν ὡς δημοδιδάσκαλος εἰς τὸ χωρίον Αἰανὴ (Κάλλιανη), τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς του, ἐπὶ 16 συναπτά ἔτη. Κατὰ τὸ μακρὸν τοῦτο χρονικὸν διάστημα μὲ τὴν βοήθειαν τῶν μαθητῶν του καὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου συνεκέντρωσεν ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους τῆς Αἰανῆς ὅ,τι ἀρχαιολογικὸν ἦτο κατεσπαρμένον ἐκεῖ καὶ ἐδημιούργησε μίαν συλλογὴν ἀρχαίων ἀντικειμένων, ἡ ὁποία σὺν τῇ χρόνῳ, πλουτιζομένη μὲ νέα εὐρήματα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, ἀπέτελεσε τὸ Ἀρχαιολογικὸν καὶ Λαογραφικὸν Μουσεῖον τῆς Αἰανῆς. Μὲ βάσιν τὰ εὐρήματα ταῦτα καὶ ὅλα ὅσα κατὰ καιροὺς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος

1. Τὸ ἔχει πῆ ἤδη ὁ J. Chadwick, *The Prehistory of the Greek Language*, CAH (ἐκδόση ἀναθεωρημένη) II, κεφ. XXIX, τεῦχος 15, ἰδὲ κατωτ., ἀνακοίνωσις τοῦ C. Renfrew, σ. 274.

αϊώνος είχαν έλθει εις φώς και έμελετήθησαν υπό των παλαιότερων αρχαιολόγων και έρευνητών προέβη εις την συγγραφήν της ιστορίας της Αϊανής, μιάς έλλιμωτικής πόλεως, άπ' αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμεραν. Ό σ. με μίαν συστηματικήν και μεθοδικήν κατάταξιν του πλουσίου αρχαιολογικού και ιστορικού ύλικού και με πνεύμα κριτικών καταλήγει εις ικανοποιητικά και όρθα συμπεράσματα, άνασκευάζων ένιστε παλαιότερα άπόψεις.

Έτσι εις τό έπιμαχον ζήτημα, που έκειτο ή άρχαία Αϊανή, με στοιχεια άπό τά νέα εύρήματα κατέστησεν άναμφισβήτητον την παλαιότεραν άποψιν των έρευνητών (Kierpert, Heuzey, Δήμητρα κ.ά.) ότι αυτη πρέπει να άναζητηθ ή εις τό χωρίον Κάλλιανη (νύν Αϊανή), έν αντιθέσει με την θεωρίαν του Κεραμοπούλλου¹, οστις πιστεύει ότι ή Αϊανή κατά την άρχαιοτέραν έποχην ήτο, όπου σήμεραν τό Παλαιόκαστρον της Καισαρείας, άργότερον δέ, ίσως επί Διοκλητιανού, μέγα ή μικρόν μέρος των κατοίκων της μαζί με τό όνομα μετεκινήθη εις τό σημερινόν χωρίον Αϊανήν (Κάλλιανην). Αί δύο έπιγραφαι, αιτινες ευρέθησαν εις την Κάλλιανην τον παρελθόντα αϊωνα και εις τάς όποιάς αναγράφεται τό όνομα Αϊανή και τά πολυάριθμα αρχαιολογικά εύρήματα, που ήλθον εις φώς εις αυτην και την περιοχην της μετέπειτα ουδεμίαν άμφιβολίαν άφήνουν, που πρέπει να τοποθετηθ ή άρχαία Αϊανή. Ταυτα, νομίζω, είναι άρκετά και κατ' άκολουθίαν τό όνομα του χωρίου Κάλλιανη, εις τό όποιον ό σ. και άλλοι διαβλέπουν ότι κρύπτεται τό όνομα της Αϊανής (Καλή-Αϊανή ή Κάλμιον-Αϊανή), δέν δύναιται να χρησιμποιηθ ή ως ένδειξις περι της θέσεως της άρχαίας Αϊανής, τοσοούτω μάλλον καθ' όσον την όνομασίαν Κάλλιανη ή Καλιάνη ή Καλλιάνοι συναντώμεν και άλλου, ως εις τό σημερινόν χωρίον Άλωρος του νομού Ήμαθίας, εις χωρίον της Άργολιδοκορινθίας, εις χωρίον της έπαρχίας Γορτυνίας κ.ά.

Όμοίως έπιτυχής και λιαν ικανοποιητική είναι ή προσπάθειά του να παρακολουθήση την εξέλιξιν της ιστορίας της πόλεως άπ' αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμεραν. Και διά μέν την άρχαίαν έποχην μέχρι των ύστέρων ρωμαϊκών χρόνων τά πολυάριθμα αρχαιολογικά εύρήματα και μνημεια μαρτυρούν περιτρίνωσ τον συνεχή βίον της πόλεως και την άκμην αυτης. Οί βυζαντινοί όμως χρόνοι είναι πολύ σκοτεινοί διά την πόλιν, ώστε να ειπωμέν τι μετ' ασφαλείας. Τουτό και ό ίδιος ό σ. άνομολογει. Ότι όμως ή πόλις διετηρήθη μαζί με τό όνομα Αϊανή μέχρι του 11ου αϊώνος, επειδή άναφέρεται εις τό λεξικόν Σουδά (= Σουΐδας), τουτό με μεγάλην έπιφύλαξιν πρέπει να γίνη άποδεκτόν, διότι τό λεξικόν συνήθως τά λήμματα λαμβάνει αυτούσια άπό παλαιότερας πηγάς, έδω άπό τον Στέφανον Βυζάντιον (6ος αϊών μ.Χ.), και άρα άναφέρεται όχι πάντοτε εις καταστάσεις της έποχής του. Τό μόνον ασφαλές τεκμήριον είναι ναοί τινες, όπως της Άγίας Παναγίας και του Άγίου Δημητρίου, οι όποιοί άνάγονται μέχρι του 11ου αϊώνος και μαρτυρούν την συνέχισιν της ζωής της πόλεως όχι όμως και του δνόματος. Με βεβαιότητα λοιπόν, ήμπορούμεν να ειπωμεν ότι τό όνομα Αϊανή διετηρήθη τουλάχιστον μέχρι της έποχής του Στεφάνου Βυζαντιού. Έπειδή δέ τό νέον όνομα του χωρίου Κάλλιανης εμφανίζεται μόλις τον 17ον αϊωνα, πρέπει να υποθέσωμεν ότι κατά τό μακρόν τουτό διάστημα εξηφανίσθη τό άρχαιον όνομα αντικατασταθέν υπό του νεωτέρου. Πότε ακριβώς έγινε ή μεταβολή αυτη, με τά σημερινά δεδομένα τίποτε δέν ήμπορούμεν να ειπωμεν.

Άντιθέτως ή έικόν, την όποιαν μας δίδει διά την ιστορίαν της νεωτέρας και συγχρόνου Αϊανής (της Κάλλιανης) λόγω της άφθονίας των πηγών είναι λιαν έμπεριστατομένη και άρκούντως τεκμηριουμένη.

Εις παρεφερή όμως και έπουσιώδη θέματα ό σ. άβασανίστως δέχεται τάς άπόψεις παλαιότερων μελετητών, ακόμη και όταν αυται έχουν άπό μακροϋ χρόνου καταδικασθ ή ή

1. AE 1933, σ. 38-51, βλ. και του ίδιου, Wo lag die Kaisáreia des Procopius, Actes du IV Congrès intern. ét. byzant., Σόφια 1935, 407 κ.έ.

είναι πολύ άμφιλεγόμενα. Έτσι π.χ., επειδή ό Καλλιπολίτης¹ βασίμως πιστεύει άρχαία πόλις, έντοπισθείσα εις την Κοζάνη, πρέπει νά ήτο ή άρχαία πρωτεύουσα τών Έλιμιωτών Έλιμεια, άσυζητητή δεχεται την γνώμη του και μάλιστα παραθέτει και μίαν φανταστικήν περιγραφήν της έκτάσεως και τών τειχών της, γενομένην υπό τοϋ Χρήστου Μανώλη. Έν τούτοις ή άρχαία παράδοσις, δύο δηλ. χωρία τοϋ Λιβίου (XLII, 53,3 και XLIII, 21,5), δέν εϋνοεί την θέση ταύτην². Η Φανοϋλα Παπάζογλου μάλιστα εις τό γνωστόν έργον της Les cités macédoniennes à l'époque romaine, Σκόπια 1957, 177 κ.έ. (σερβιστί) και εις ένα άρθρον της Les koína régionsaux de la haute Macédoine, Ζίνα-Αντίκα, Σκόπια 1959, 169 κ.έ., όχι μόνον άρνεϊται την ύπαρξιν πόλεως όμωνύμου με την έπαρχίαν Έλιμειαν—πράγμα άπίθανον—άλλά και βάσει μιάς έπιγραφής από την Κοζάνη, ή όποία έδημοσιεύθη τό πρώτον υπό τοϋ Χ. Μακαρόνα³ και συνεπληρώθη υπό της ίδιας⁴ άργότερον, άναγνωρίζει εις την θέση της σημερινής Κοζάνης πόλιν, της όποίας τά άρχικά γράμματα ήσαν ΜΑΑΕΙ... (τό έθνικόν Μ α λ ε ι α τ ω ν). Άρα μόνον ή Έλιμεια δέν είναι δυνατόν νά άναζητηθή εκεί.

Όμοίως μεταξύ τών όλίγων γνωστών πόλεων της Έλιμιώτιδος ό σ. περιλαμβάνει (σ. 45) και την Έράτυραν. Έν τούτοις οϋδεμία ένδειξις ύπάρχει ότι ύφίστατο πόλις με τό όνομα τοϋτο και μάλιστα εις την Έλιμιώτιν. Η μόνη μαρτυρία περι της Έρατύρας είναι τοϋ Στράβωνος⁵, όστις άναφέρει αύτην μεταξύ τών ήπειρωτικών και μακεδονικών περιοχών και έθνών. Άρα αύτη πρέπει να ήτο περιοχή όχι πόλις.

Τά μειονεκτήματα όμοις ταϋτα δέν μειώνουν την άξίαν τοϋ έργου, τό όποϊον συνεταιγή με έπιμέλειαν και προσοχήν. Εϋχής δε έργον θά ήτο νά εϋρη μιμητάς και νά άποτελέσει την άφετερίαν περαιτέρω μελέτης της περιοχής και άλλων πόλεων και κομών της Μακεδονίας.

Δ. ΚΑΝΑΤΣΟΥΛΗΣ

Ю. В. Звангелопулос, Лексические Особенности новогреческого языка В Западной Македонии. Материал для диалектного словаря [Λεξιλογικές ιδιομορφίες της νεοελληνικής γλώσσας στη Δυτική Μακεδονία. Ύλικό γιά διαλεκτολογικό λεξικό], Τασκένδη (Άκαδημία Έπιστημών της Σοβιετικής Δημοκρατίας τοϋ Ούζμπεκιστάν) 1974, σελ. 280.

Πρόκειται γιά την πρώτη γνωστή μας συλλογή νεοελληνικού διαλεκτολογικού ύλικού πού εκδίδεται στη Σοβιετική Ένωση. Ό συλλογέας έχει συγκεντρώσει τό ύλικό του από προφορικές πηγές, δηλαδή Έλληνες προχωρημένης ηλικίας πού κατάγονται από τη Δυτική Μακεδονία και ζοϋν σήμερα στη Σοβιετική Δημοκρατία τοϋ Ούζμπεκιστάν. Τό ύλικό προορίζεται κατά τόν συλλογέα γιά γλωσσολογική, λαογραφική και ιστορική χρήση.

Η έκδοσις άποτελείται από τό εισαγωγικό (σ. 3-27) και τό κύριο (σ. 28-263) μέρος και κλείνει με συμπληρωτικό ύλικό (σ. 264-278). Στο εισαγωγικό μέρος ό συγγραφέας άνα-

1. Β. Καλλιπολίτου, Νεκρόπολις κλασσικών χρόνων έν Κοζάνη, ΑΕ 1948/49, 85.

2. Βλ. και Δ. Κανατούλη, Πού έκειτο ή άρχαία πόλις Έλιμεια, «Μακεδονικά», τ. 2 (1941-52), σ. 180, 183, 4.

3. Χ. Μακαρόνα, Έκ της Έλιμείας και της Έορδαίας, ΑΕ 1936, 9, άρ. 17.

4. F. Παρζογλου, Les cités, έ.ά., 178.

5. Στραβ. VII, 326:... Πρώς δε τούτοις Ανγκησταί τε και ή Δευρίοπος και ή Τρίπολις Πελαγονία και Έορδαία και Έλιμεια και Έράτυρα.